

1852

De Hyperbato Platonico sive de traiectione verborum apud Platonem: Pars posterior

Johann Joseph Braun

[Let us know how access to this document benefits you.](#)

Follow this and additional works at: <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks>

 Part of the [Ancient Philosophy Commons](#)

Custom Citation

Braun, Johann Joseph. 1852. *De Hyperbato Platonico sive de traiectione verborum apud Platonem: Pars posterior*. Culm: Lohde.

This paper is posted at Scholarship, Research, and Creative Work at Bryn Mawr College. <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks/47>

For more information, please contact repository@brynmawr.edu.

3

Q1 888.P15
V Braun

Jahresbericht

über das

Königl. katholische Gymnasium zu Culm

für das Schuljahr 1851—1852,

womit

zu der Sonnabend, den 31. Juli, stattfindenden

öffentlichen Prüfung der Schüler

ergebenst einladet

der Director des Gymnasiums

Dr. Adalbert Łożyński.

Voran: eine Abhandlung des Oberlehrers Braun: »De Hyperbato Platonico.«

XIV.

SPRAWOZDANIE

Królewskiego katolickiego Gimnazjum

W CHELMNIE

Z ROKU SZKÓLNEGO 1851—1852,

PRZY CZEM NA

POPIS PUBLICZNY UCZNIÓW

mający się odbyć w Sobotę dnia 31. Lipca

UPRZEJMIIE ZAPRASZA

Dr. WOJCIECH ŁOŻYŃSKI,

Dyrektor.

Poprzedza rozprawa nauczyciela wyższego p. Braun: „De Hyperbato Platonico.“

Culm 1852.

Gedruckt bei Wilhelm Theodor Kohde.

15.

Ordnung der öffentlichen Prüfung.

Porządek popisu publicznego.

Sonnabend, den 31. Juli,

im Klassenzimmer der Secunda.

Morgens 7 Uhr: Schluß-Gottesdienst mit Te Deum.

Prüfung Vormittags von 8 Uhr, Nachmittags von 3 Uhr ab.

Gesang: Lobgesang von Rungenhagen: »Groß ist der Herr.«

Sexta: Latein. Geographie.

Quinta: Latein. Deutsch. Rechnen.

Quarta: Kath. Religionslehre. Griechisch. Geschichte und Geographie.

Tertia: Evang. Religionslehre. Mathematik. Französisch.

Secunda: Griechisch. Physik.

Prima: Polnisch. Latein.

Vor dem Abtreten der einzelnen Klassen: Vorträge der Schüler.

Nach der Prüfung: Reden der Schüler in polnischer, lateinischer und deutscher Sprache.

Gesang: Bacchus-Chor aus der Antigone von Mendelssohn-Bartholdy.

Nach der Prüfung der einzelnen Klassen: Auftheilung der Censuren und Ascensus in den Klassen.

W Sobote dnia 31. Lipca

w sali klasy II.

Z rana o godzinie 7ej: Nabożeństwo z Te Deum Laudamus.

Popis zaczyna się przed południem o godzinie 8ej, po południu o 3ej.

Śpiew: kompozycyi Rungenhagena.

Klasa VI. Łacina. Geografia.

Klasa V. Łacina. Język niemiecki. Rachunki.

Klasa IV. Religia uczni katol. Język grecki. Historia i Geografia.

Klasa III. Religia uczni ewangel. Matematyka. Język francuzki.

Klasa II. Język grecki. Fizyka.

Klasa I. Literatura polska. Łacina.

Przed odejściem pojedynczych klas: Deklamacye uczni.

Po popisie: Mowy uczni w języku polskim, łacińskim i niemieckim.

Śpiew: Chór Bachusa z Antygony przez Mendelsona - Bartoldego.

Po popisie każdej klasy rozdają się zaświadczenia i ogłaszają promocyje w klasach.

Die Ferien beginnen den 1. August.

Am 9. 10. und 11. September werden die neu eintretenden und die bedingt versetzten Schüler geprüft. Am 13. September wird das neue Schuljahr durch einen feierlichen Gottesdienst Morgens 8 Uhr eröffnet.

Wakacje rozpoczynają się 1go Sierpnia.

Dnia 9. 10. i 11tego Września odbędzie się popis z nowo przybywającymi uczniami i z tymi, którzy warunkową tylko uzyskali promocyją. Nowy rok szkolny rozpocznie się uroczystym nabożeństwem dnia 13go Września o godzinie 8ej.

Dr. Łożyński.

Direktor.

DE

HYPERBATO PLATONICO

SIVE

DE TRAECTIONE VERBORUM APUD PLATONEM

SCRIPSIT

BRAUN.

DE
HYPERBATO PLATONICO

Εὐκαταφρόνητα καὶ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες
δὲ αὐτὰ ἱδέως καὶ περιττῶς πολλὴν τὴν Ἀφροδίτην τῷ
λόγῳ περιέθειραν.

DE HYPERBATO PLATONICO
DION. HAL. de comp. verb. III, 17.

SCRIPSI

BRAN.

HYPERBATO PLATONICO SIVE DE TRAIECTIONE VERBORUM APUD PLATONEM.

DE PARS POSTERIOR*)

CAP. VII.

§. 1. Qui quaecunque hactenus exposuimus paulo accuratius persecutus fuerit, eum non potest effugere, scriptores Graecos quum omnes tum maxime Platonem in eo summam operam ac studium consumsisse, ut sermonem congruentia quadam aequalitateque redderent concinnum. Quae quidem congruentia et aequalitas orationis qualis sit, hoc loco paulo uberius explicandum videtur. Omne ingenium enim Graecorum quum esset ut ita dicam plasticum, in condenda oratione atque ad concinnitatem conformanda id maxime elaborarunt, ut quae in oratione inter se opponuntur, ea modo insertis particulis modo singulari quadam atque a nostra ratione dicendi longe aliena verborum collocatione, praeter caeteras partes orationis efferrent et insignirent. Unde fit, ut eorum oratio decurrat rotundior, ut nihil languidi insit, nihil abjecti neque unquam taedium moveatur legentibus. — Quod si quaerimus, quas rationes secuti sint veteres in illa quam indicavimus orationis conformatione, duo potissimum nomina videntur verborum collocandorum genera, quorum unum Chiasmum quem dicunt amplectitur, alterum illam quam commemoravimus orationis congruentiam et aequalitatem. Atque de Chiasmo quidem supra disputatum est Cap. V, § 2. Restat ut de altero genere paulo accuratius inquiramus. — Aequalitas orationis (*τὰ ἴσα σχήματα*. Hermog.) sive eandem cum Naegelsbachio amplificata vocabuli potestate nominare malueris Anaphoram (Lat. *Stilistif* pag. 321 flg.) continetur eo constructionis genere quo vel unae eademque partes orationis vel quibus consuetudo inter se quaedam intercedit, juxta collocantur. Sic adjectiva cum adjectivis, substantiva consociantur cum substantivis, verba cum verbis.

*) Priorem partem invenies in: Jahresbericht über das königliche katholische Gymnasium zu Culum für das Schuljahr 1846 — 1847.

Nec aliter in pronomibus reliquisque orationis partibus. Veluti in his*): callida pravorum hominum consilia. Primum videmus et adjectiva et substantiva consociata; deinde inest chiasmus; verba enim alterius partis inverso ordine inter sese suscipiunt. Anaphorice autem ut ita dicam conformata esset sententia, si legeremus: callida pravorum consilia hominum. Atque leguntur apud scriptores latinos hujus structuræ exempla: Liv. 10, 46: frequenti publicorum ornatu locorum Cic. Phil. 2, 27, 66: permagnum optimi pondus argenti. Cic. in Sestiana 10, 24: Foedus meo sanguine ictum sanciri, pro foedus ictum meo sanguine sanciri. Sed longe plus sibi licentiae assumserunt Graeci. Plat. Polit. 288E: σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἶδη γενῶν. Gorg. 484D: τῶν λόγων, οἷς δεῖ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις. pro οἷς δεῖ χρώμενον ἐν τοῖς συχβολαίοις ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Protag. 346B: εἰδῶς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν ὑγιῆς ἀνῆρ. vir justa (justitiam) sciens juvabit urbem. δίκαν pendet ab εἰδῶς, quo non animadverso Ficinus vertit: sciens quidem juvabit civitatem justam vir sanus; lectionem illam tuentur libri omnes. Hermannus corrigit: ὀνήσιπολιν. Epin. 920D: ὁ δὲ λαβὼν (τὴν σοφίαν) σοφὸς καὶ ἀγαθὸς δι' αὐτὴν πολίτης τε καὶ ἀρχῶν καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως ἅμα καὶ ἐμμελής. πόλεως cum ἀρχῶν conjungendum est, sive imperium tenet urbis sive sub alio imperio est. Participia ut posset inter se opponere, duriore auctor usus est hyperbato. Polit. 277A: ἀλλὰ καθάπερ ἀνδριαντοποιοὶ παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες πλείω καὶ μείζω τοῦ δεόντος ἕκαστα τῶν ἔργων ἐμβαλλόμενοι βραδύνουσιν. Euthyd. 277C: ἔτι δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν ὥσπερ πάλασμα ὥρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον. pro: ἔτι δὴ ὥσπερ ἐπὶ τὸ τρίτον πάλασμα ὥρμα ὁ Εὐθ. καταβαλῶν τὸν νεανίσκον. Legg. 776A: νομίσαντα δὲ εἶναι χρὴ τὸν γαμοῦντα ταῖν οἰκίαν ἐν τῷ κλήρῳ τὴν ἑτέραν οἷον νεοτῶν γέννησιν καὶ τροφὴν, χωρισθέντα ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς τὸν γάμον ἐκεῖ ποιῆσθαι. construe: νομίσαντα τὴν ἑτέραν ταῖν οἰκίαν ταῖν ἐν τῷ κλήρῳ εἶναι οἷον νεοτῶν γέννησιν καὶ τροφὴν, τὸν γαμοῦντα χρὴ χωρισθέντα-ποιῆσθαι. Eum qui uxorem ducit existimantem alteram domorum sorte datarum quasi pullo- rum esse procreationem et educationem oportet separatam a patre et matre nuptias facere. Legg. 679B: ταῦτα δὲ πάντα τοῦτω τῷ τέχνῳ θεὸς ἔδωκε πορίζειν ἀνθρώποις. pro: θεὸς ἔδωκε τοῦτω τῷ τέχνῳ ταῦτα πάντα πορίζειν ἀνθρώποις. Phaedr. 277C: οὐ πρότερον δυνατόν τέχνην ἔσσεσθαι, καθ' ὅσον πέφυκε, μεταχειρισθῆναι, τὸ λόγιον γένος. pro: οὐ πρότερον δυνατόν ἔσσεσθαι, τέχνην καθ' ὅσον πέφυκε, μετ. Ἔσσεσθαι attractum est verbo μεταχειρισθῆναι. Polit. 288E: καὶ ὅσα εἰς τὸ σῶμα ξυγκαταμιγνύμενα ἑαυτῶν μέροςι μέρη σώματος εἰς τὸ θεραπεῦσθαι τινα δυνάμιν εἴληχε. et quidquid corpore immixtum suis partibus partium corporis curandarum facultatem quandam habet. Protag. 335A: τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων. Symp. 213C: ὁ τούτου ἔρωσ τοῦ ἀνθρώπου. Sic sexcenties.

CAP. VIII.

§. 1. Participiorum autem quum duplex sit natura, una adjectivi, verbi altera eamque ob causam simul cum nomine quopiam conjungantur atque ipsa rursus aut substantivum aut aliam partem orationis regant, substantivo quod participio adsciscitur illi nomini proposito, unde dependet partici-

*) Discipulorum causa res exemplo illustranda videbatur latino eoque simplicissimo.

rium, efficitur hyperbaton. Phaedon. 97 C: ἀλλ' ἀκούσας μὲν ποτε ἐκ βιβλίου, ὡς ἔφη, Ἀναξαγόρου ἀναγινώσκοντος καὶ λέγοντος, ibid. 108 C: ἡ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθούσα ᾤκησε τὸν αὐτῇ ἐκάστη τὸπον προσήκοντα. Polit. 286 D: οὔτε γὰρ πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἀρμόττοντος προσδεσόμεθα. Neque longitudine voluptati accommodata indigebimus. ibid. 289 C: ἡ πρότερον ἀγελαιοτροφικῇ διαμερισθεῖσα. Phaedon. 109 E: ὥσπερ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. ibid. 59 A: ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. Polit. 270 C: μεγίστας τοίνυν καὶ μεταβολὰς χρὴ νομίζειν γίγνεσθαι τότε τοῖς ἐντὸς ἡμῖν οἰκοῦσιν αὐτοῦ. Protag. 318 E: τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας. Apol. Socr. 21 C: πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιοῦτόντι ἐπαθόν. Symp. 174 D: τοιαῦτ' ἅττα σαῶς ἔφη διαλεχθέντας ἵεναι. Charm. 155 D: εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κορεῶν. Cratyl. 425 D: γελοῖα μὲν οἶμαι φανεῖσθαι, ὡς Ἐομόγενης, γραμμασι καὶ συλλαβαῖς τὰ γραμματα μεμιμημένα κατάδηλα γιγνόμενα. Phaedon. 73 D: ὥσπερ γε καὶ Σιμίαν τις ἰδὼν πολλὰκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Legg. 634 B: καθάπερ πρὸς τὰς ἀληθόνας εἶχον νόμους ἀκτιτεταγμένους πολλοὺς εἰπεῖν. ibid. 659 D: ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὲρ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον. ibid. 665 E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι. ibid. 671 C: εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει τὸν κάλλιστον διαμαχόμενον φόβον. ibid. 694 A: ἐλευθερίας γὰρ ἀρχοντες μεταδιδόντες ἀρχομένοις. male vulgo interpungitur post: ἀρχοντες. Alc. I, 123 A: τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἔγνη τὰ ἐκείσε τετραμμένα δῆλα, ἐξιόντος δὲ οὐδαμῆ ἂν τις ἴδοι. Soph. 258 E: τὸ πρὸς τὸ ὃν ἕκαστον μόριον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον ἐτόλμησαν εἰπεῖν. pro: ἕκαστον αὐτῆς μόριον, τὸ πρὸς τὸ ὃν ἀντιτιθέμενον. ibid. 262 A: τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐτοῖς ἐκείνα πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα. ibid. 234 D: ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων. ibid. 255 A: περὶ γὰρ ἀμφοτέρα θάτερον ὅποτεροῦν γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν. ibid. 245 D: καὶ τοίνυν ἄλλας μυρίας ἀπεράντους ἀπορίας ἕκαστον εἰληφὸς φανέται. Phaedr. 247 B: βροῖθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων. Legg. 732 C: ἐλίπξεν (χρῆ) δ' αἰ τοῖς γε ἀγαθοῖς τὸν θεὸν ἃ δωρεῖται, πόνων μὲν ἐπιπιπτόντων ἀντὶ μειζόνων ἐλάττους ποιήσεν. (sperari oportet, quum bonis quae deus largitur labores incidunt, fore ut ille gravioribus leviores inducat.) ibid. 855 B: τὰς δὲ εἰς ταῦτα ἀκριβείας ἐκ τῶν ἀπογραφῶν νομοφύλακες σκοποῦντες.

Nec dispar est ratio in adjectivis. Symp. 218 C: σὺ ἐμοὶ δοκεῖς ἐμοῦ ἑραστής ἄξιος γεγενῆσθαι μόνος. dignus me. Soph. 250 E: περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλα λέγομεν. dativus αὐτῷ pendet a verbo ἐναντίου. Parm. 149 C: ὅσα ἄρα ἐστὶ τὰ ὄντα τὸν ἀριθμὸν, αἰεὶ μιᾷ αἰ ἄψεις ἐλάττους εἰσὶν αὐτῶν. Legg. 655 E: οὕτω δὴ ταῖς ἡδοναῖς τοὺς ἐπαίνοους ἐναντίους προσαγορεύουσιν. ibid. 693 E: τούτων πόλις ἄμοιρος. Polit. 257 D: τοῦδ' ἡμῖν ἡ κλησίς ὁμώνυμος οὐσα. De rep. 472 D: τὴν ἐκείνοις μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξεν.

S. 2. Ordine inverso participium aut adjectivum primum locum occupat, in fine locatur illud, quod erat conjungendum, substantivo unde aptum est participium interposito, ut Ovid. Met. XIII, 922: nam modo ducebam ducentia retia pisces. Phaedon 98 D: αἰωρουμένων οὖν τῶν ὀσῶν ἐν ταῖς αὐτῶν ἔμβολαῖς. Gorg. 489 A: ἄτε ἰκανοῦ ἀνδρὸς διαγνῶναι ὁμολογηκός. Phaedon. 117 A: ἰδὼν ὁ Σωκράτης τὸν ἄνθρωπον. Legg. 695 A: διεφθαρμένην δὲ παιδείαν ὑπὸ τῆς λεγομένης εὐδαιμονίας. Phaedon. 104 D: ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ. Soph. 236 D: ἐπεὶ καὶ νῦν μάλα εὖ καὶ κομψῶς εἰς ἄπορον εἶδος διερεύνασθαι καταπέφυγεν. Theaet. 149 C: διδοῦσαιγε αἰ μαῖαι φαρμάκια. Phaedr. 242 B: τὸ εἰωθὸς σημεῖόν μοι γίγνεσθαι ἐγένετο. Alc. II, 150 B: οὐδὲ γὰρ ἂν εἰκὸς εἴη

ἀντίρηφον ἐμὲ τῷ θεῷ γίνεσθαι. Legg. 840B: ἀπέχεσθαι λεγομένου πράγματος ὑπὸ τῶν πολλῶν εὐδαιμονος. *ibid.* 843E: τὴν δόξαν ζημίαν τοῖς ἄρχουσι ζημιούσθω. *ibid.* 858B: καὶ ἀτεχνῶς ὥσπερ κατεχομένοις νομοθέταις ὅμοιοι γενοίμεθ' ἂν ὑπὸ μεγάλης τινὸς ἀνάγκης ἤδη νομοθετεῖν. *ibid.* 928B: τῷ δόξαντι τιμήματι τῷ δικαστηρίῳ. Legg. 844B: μέγροι τοῦ ἀναγκαίου πάματος ἐκάστοις τῶν οἰκετῶν. *ibid.* 879D: πάσης τῆς δυνατῆς ἡλικίας αὐτὸν φυτῦσαι καὶ τεκεῖν ἀπέχοιτο αἰεὶ. *omnique aetate ad procreandum pariendumque idonea se abstineto.* *ibid.* 878D: τὸν αὐτὸν τρόπον τούτῳ τρώσῃ.

§. 3. Nec raro fit, ut quum participium secum habet articulum, quae applicanda erant participio ante articulum trajiciantur. quam verborum collocationem poëtis tantum tribuens solutae orationis scriptoribus abnegavit Matthiaeus (Ausführliche Gramm. pag. 566 Anm. 2) Cratyl. 411E: τὸ ὄνομα ὁ θέμενος. Legg. 679C: περὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων τὰ λεγόμενα cf. Kühner Gramm. pag. 493, 13. Phileb. 56A: τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα pro: τῷ τὸ μέτρον ἐκ χορ. φερ. στοχάζεσθαι θηρεύουσα. De rep. 405E: ὅτι αὐτοῦ οἱ νειῆς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ τετραμένῳ ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφριτα πολλὰ ἐπιπασθέντα καὶ τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι, οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν pro: ὅτι οἱ νειῆς αὐτοῦ οὐκ ἐμέμψαντο τῇ ἄλφριτα καὶ — τυρὸν — δούσῃ τῷ Εὐρυπύλῳ πιεῖν. quod ipsius filii Trojae mulierem non reprehenderunt, quae Eurypylo vulnerato dabat vinum Pramneum multa farina inspersa — — potandum, —

§. 4. Haud absimili consuetudine praedicato dirimuntur ea quae vel participio vel infinitivo reguntur, qua quidem verborum traiectione apud Atticos nihil frequentius. Apol. Socr. 24C: φησὶ γὰρ δὴ τοὺς νέους ἀδικεῖν με διαφθείροντά. Hujus rei causam qui recte perspicere voluerit, ei illud cogitando non erit praetermittendum, quod veteres quidquid in sententia praeponderet aut ab initio aut in fine totius orationis soleant collocare. Quare praedicatum erat occultandum, quum vel participium vel aliud quodcunque verbum majore vi in sententia instructum fuit. Veluti si exemplum quod supra attulimus, iterum perlustrare placeat, verba cur eo quo leguntur tenore posita sint nemo erit quin causam rationemque facillime deprehendat. Socrates crimen affert, quod sibi detur ab accusatoribus, se adolescentes corrupisse, quare injuste eum fecisse secundaria hoc loco est sententia. Id enim agunt accusatores ut Socratem corrumpere adolescentes evincant. Apol. 29D: χορημάτων μὲν οὐκ αἰσχύνει ἐπιμελόμενος pecuniis colligendis eum operam dare dicit idque turpe esse. Facile intelligitur, cur primum et ultimum in oratione verba illa occupent locum. *ibid.* 33C: ἀλλὰ διὰ τί δήποτε μετ' ἐμοῦ χαιροῦσιν τινες πολλὸν χρόνον διατριβόντες. Crit. 45A: ὁ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαι σε. Gorg. 483C: τὸ πλεόν τῶν ἄλλων ζητεῖν ἔχειν. *ibid.* 484A: ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχον. Protag. 348A: σὺ ἐμοὶ πάρασχε, περὶ ὧν μεταξὺ ἐπαυσάμεθα διεξιόντες τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι. Phaedr. 117A: ὥστε ἐγκάλυψάμενος ἀπέκλειον ἐμάντόν. *ibid.* 88E: καὶ ἐνδηλὸς τι ἐγένετο ἀχθόμενος. Theaet. 172A: οἷα ἂν ἐκάστη πόλις οἰηθεῖσα θῆται νόμιμα ἐαυτῇ pro: οἷα ἂν ἐκάστη πόλις θῆται οἰηθεῖσα νόμιμα ἐαυτῇ. — Ea quam exposui ratio ferè semper obtinet in verbis his: τυγχάνω, οἶχομαι, φαίνομαι, εἶωθε, δοκεῖ, ἀνάγκη, δῆλον, ἀναγκαῖόν ἐστι, εἶοικε, πρόεπον ἐστί, προσῆκον γίνεσθαι, οὐκ ἔχει λόγον, χρεών. *sim.* Exempla singulis paginis leguntur.

CAP. IX.

Nec disparem explicatum invenerint sententiae, quae conjunctionibus quas dicunt inchoatae sunt ita, ut tamen una alterave vox, nonnunquam plura etiam verba atque adeo totae enuntiationes conjunctionibus ipsis praemittantur. Etenim quoniam conjunctiones ejusmodi sunt voculae, quae ipsae omni pondere destitutae singulis enuntiatis in unum copulandis inserviant, Graeci vero in oratione concinnanda omnia referre ad dignitatem venustatemque sermonis soliti sunt, fieri non potuit, ut quas diximus conjunctiones primum semper in enuntiatione locum obtinerent, quin potius prout composita est sententia longo saepe intervallo a principio orationis recederent. Nec tamen conjunctiones liberiores illam admittunt collocationem omnes. Conjunctionis μέγροι unum tantummodo, *ἵνα* duo apud Platonem inveni exempla. Polit. 260B: *τούτου τοίνυν μέγροι πρὸ ἂν αὐτοῖς κοινωνῶμεν*, quousque igitur in hoc concordēs simus. Charm. 169D: *κἀγὼ, ἡμῖν ἵνα ὁ λόγος προῖοι*. Phileb. 43D: *καλλίσιον ἵνα ὀνόμασιν χρῶμεθα*. Quae frequentissime ita usurpantur conjunctiones fere haec sunt: ὅτι, ὡς, εἰ, ἕάν, ὅταν, ὁπόταν. De rep. 552C: *δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει, οὗ ἂν ἴδης πτωχοῦς, ὅτι εἰσὶ που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται*. Legg. 698A: *λέγοντες ἔργοις ὅτι λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἀργυρόν ἐστιν ἐκάστοτε τὰ λεγόμενα τίμα καὶ καλὰ κατὰ πόλιν*. *ἔργοις* *revera-oppositum est verbis*: τὰ λεγόμενα eamque ipsam ob rem conjunctioni antejectum. Charm. 173D: *κατεσκευασμένον δ' οὕτω τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅτι μὲν ἐπιστημόνως ἂν πράττοι καὶ ζῆν, ἔπομαι*. Hipp. Maj. 289C: *καὶ δὴ πρόσγε θεοὺς ὅτι οὐ καλὸν τὸ ἀνθρώπινον γένος*. Alc. I, 111C: *σχεδὸν γάρ τι μανθάνω, τὸ ἐλληρίζειν ἐπίστασθαι ὅτι τοῦτο λέγεις*. Polit. 270C: *μεταβολὰς δε μεγάλας καὶ πολλὰς καὶ παντοίας συμφερομένας ἂν οὐκ ἴσμεν τὴν ζῶων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται*. De rep. 413C: *ζητήτεον τίνες ἀριστοὶ φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὡς ποιητέον, ὃ ἂν τῇ πόλει αἰεὶ δοκῶσι βέλτιστον εἶναι*. Soph. 258D: *οὐ μόνον τὰ μὴ ὄντα ὡς ἔστιν ἀπεδειξάμεν*. Simplic. hab. *οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ἀπε*. „qui ordo graecam structurae elegantiam perimit“ Heind. Phileb. 18D: *μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγετο προσειπών* *pro*: ὡς μίαν ἐπ' αὐτοῖς οὖσαν. Legg. 863D: *ἡδονῆς μὲν τοίνυν καὶ θυμοῦ λέγομεν σχεδὸν ἀπάντες ὡς ὁ μὲν κρείττων ἡμῶν ὁ δὲ ἥττων ἐστί*. Cratyl. 398D: *οὐκοῦν καὶ τῶν νῦν, οἷε ἂν φάναι αὐτόν, εἰ τις ἀγαθός ἐστιν* *pro*: οὐκοῦν εἰ καὶ τῶν νῦν τις ἀγαθός ἐστιν, οἷε ἂν φάναι αὐτόν. Protag. 325D: *εἰ τίτις μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μή, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοὶ*. ἀγαθοὶ cum vi dicitur ideoque tum primum locum in hac verborum comprehensione occupat, tum iteratur in periodi clausula. ibid. 347B: *νῦν δὲ δικαίον ἐστι* — Προταγόρας μὲν εἰ ἐτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη. Inest oppositio. Tota enuntiatio praemittitur Symp. 208C: *περὶ ἃ ἐγὼ ἐρηξα εἰ μὴ ἐννοεῖς*. Phaedr. 276D: *εἰς τὸ λήθης γῆρας ἕάν ἵκηται*. Legg. 611E: *ἢ τὴν Νέστορος ἕάν ποτε τις ἐπανενέγκῃ φύσιν*. Legg. 800C: *δημοσίᾳ γάρ τινα θυσίαν ὅταν ἀρχὴ θύσῃ*. Legg. 885A: *εἰς δὲ γονέας τρίτα χωρὶς τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένων ὅταν ὑβρίζῃ τις*. Legg. 815B: *τῶν ἀγαθῶν σωμάτων καὶ ψυχῶν ὁπόταν γίννηται μίμημα*. Legg. 904D: *μεῖζο δὲ δὴ ψυχὴ κακίας ἢ ἀρετῆς ὁπόταν μεταλάβῃ*.

εἰ οὕτω

§. 2. Quod conjunctionibus idem fit pronomibus particulisque et interrogativis et relativis. Soph. 237 B: ἀν σπουδῇ δὲ τινὰ ἀποφίνασθαι..., ποῖ γοῖ τοῦνομα ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν ἔχειν δοκοῦμεν ἄν, εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόντε καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι; si quem declarare oporteat, quo sit τὸ μὴ ὄν referendum, quonam eum ac qualem ad rem et ipsum illud adhibere posse et quaerenti demonstrare arbitramur? ordo est: εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον δοκοῦμεν ἔχειν ἄν. „sic non sine vi aliqua positum est ἔχειν initio, quo ipso verbi positu Eleates significat, non habiturum illum, quonam istud μὴ ὄν referat.“ Heind. Cratyl. 384 A: μᾶλλον δὲ αὐτῷ σοὶ ὅπη δοκεῖ ἔχειν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. ibid. 400 B: ἀλλὰ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν; ibid. 403 B: δεσμός ζῶφ ὄφωϋν, ὥστε μένειν ὀπουοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; ibid. 385 C: ὁ λόγος δ' ἐστὶν ὁ ἀληθῆς πότερον ὅλος μὲν ἀληθῆς, τὰ μέρη δὲ αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ; Cratyl. 415 A: ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία ὅ, τι βούλεται τὰ ὀνόματα ζητητέα. ζητητέα dictum pro ζητητέον est gerundium, ut saepius. Legg. 944 D: ζημία δὴ τῷ τὴν τοιαύτην ἀμνηστῶν ὀπλων εἰς τὸναντίον ἀφέντι δύναιμι τίς ἄρα γίγνοιτ' ἄν πρόσφορος; Phileb. 44 C: τούτοις οὖν ἡμᾶς πότερα πείθεσθαι ξυμβουλεύεις; Min. 313 A: ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστιν; De rep. 463 C: ἔχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, εἰ τίς τινα ἔχει προσειπεῖν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν οἰκεῖον τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. Legg. 964 C: τούτων δὴ περὶ τοὺς ἐξηγητάς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς νομοθέτας, τῶν ἄλλων τοὺς φύλακας τῷ θεομένῳ γῶναι τε καὶ εἰδέναι ἢ τῷ θεομένῳ κολάζεσθαι τε καὶ ἐπιπληξῆσαι ἀμαρτάνοντι, πότερον οὐ δεῖ διδάσκοντα, ἢν δύναιμι ἔχει κακία τε καὶ ἀρετὴ καὶ πάντως δηλοῦντα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Verba ita cohaerent: πότερον οὐ δεῖ τοὺς ἐξηγητάς — — διδάσκοντα (latet pronomen indefinitum) ἢν δύναιμι ἔχει κακία — — καὶ πάντως δηλοῦντα τῷ θεομένῳ τούτων περὶ γῶναι — — διαφέρειν τῶν ἄλλων. Polit. 287 E: ἀγγεῖον ὃ δὴ μᾶ κλήσει προσφθεγγόμεθα. De rep. 363 A: τοῖς ὀσίοις ἃ φασὶ θεοῦς διδόναι. ibid. 425 C: ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσιν. Legg. 821 E: ἐγὼ τούτων οὔτε νέον οὔτε πάλαι ἀκήκοα, σφῶν ἃ νῦν οὐκ ἐν πολλῷ χρόνῳ δηλαῶσαι δυναίμην. Cratyl. 422 B: νῦν ἃ ἐρωτᾶς Hipp. Maj. §. 3. Euthyd. 288 B: καὶ νῦν δὴ ἃ πρὸς Κλεινίαν ἔλεγον καὶ πρὸς σὲ ταῦτα ταῦτα λέγω. Ἦ ὄντα

§. 3. A re non videtur alienum de singulari particularum: ὡς, οἶον, ὥσπερ, καθάπερ comparationi inservientium apud Graecos usu paulo uberius hoc loco exponere. Atque primum quidem ea qua diximus dicendi ratione verba in sententia pondere praevalentia particulis illis praemittuntur. Legg. 718 G: οὐ πάντ' ὀφείδιον ἐν ἐνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἶόν τινα τύφω. haud sane difficilia sunt dicta ita ut una quasi nota ea compraeendas. περιλαβόντα οἶον ἐν ἐνὶ τινα τύφω. Soph. 254 E: καὶ περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον. pro: καὶ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πέντε ἀλλ' οὐ π. τρ. ὄντων σκ. — Deinde verba particulis illis inchoata, quibus continetur comparatio, loquentium ardore praerepta antejiciuntur nomini ipsi, quod comparatione illustratur. Soph. 242 C: μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγεῖσθαι παισὶν ὡς οὔσαν ἡμῖν. pro: ἡμῖν ὡς παισὶν οὔσιν. Phileb. 59 E: καθάπερ δημοιοροῖς ἡμῖν. ibid. 61 C: καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κοῖναι. Nobis sicuti pincernis praesto sunt fontes. pro: ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις. Durior sane ordinis inversio. Phileb. 65 C: ὡς καθάπερ παιδῶν τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων. Polit. 260 C: ἢ μᾶλλον τῆς ἐπιτακτικῆς ὡς ὄντα αὐτὸν τέχνης διήσομεν. Phileb. 18 D: μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὔσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέρξατο προσειπών. Soph. 226 C: κατὰ τὸν ἐμὸν τοῖνον λόγον ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν ἅπασιν τέχνην ἐνός ὀνόματος ἀξιώσομεν αὐτήν.

pro: αὐτὴν ὡς μίαν οὖσαν περὶ ταῦτα ἐν ἅπασι τέχνῃν. Legg. 692 C: καταφρονήσας ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέος ἀξίων. Protag. 352 B: οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. pro: οὐδὲ περὶ αὐτοῦ ὡς προτύπου ὄντος. — Constans denique Graecorum mos est, ut altera praepositio post has particulas repetenda omittatur. Theaet. 170 A: ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμάζονται ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας pro: πρὸς τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν. De rep. 520 E: παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν. pro: ἐπὶ τὸ ἄρχειν ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Legg. 645 B: καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. pro: περὶ ἡμῶν ὡς περὶ θαυμάτων ὄντων. Protag. 337 E: συμβουλευώ — συμβῆναι ἡμᾶς ὡς περὶ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον. pro: ὑφ' ἡμῶν ὡς περὶ ὑπὸ διαιτητῶν. De rep. 545 E: ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας. Tim. 27 B: εἰσαγαρόντα αὐτοὺς ὡς εἰς διδαστάς ἡμᾶς. pro: εἰς ἡμᾶς ὡς εἰς διδαστάς. ibid. 79 A: ὅτι ὡς περὶ δι' αὐλῶνος τοῦ σώματος τὰ τῶν φλεβῶν ποιεῖ ῥεύματα. pro: διὰ τοῦ σώματος ὡς περὶ δι' αὐλῶνος. Plura exempla conguessit Dorvill. ad Charit. p. 283, 438, 519. Obtinuit haec loquendi consuetudo adeo ut propemodum legitima haberi debeat, neque tamen plane desunt iteratae praepositionis exempla. De rep. 553 B: ὡς περὶ πρὸς ἑοματι πρὸς τῇ πόλει. Phaedon. 67 C: ἐκλυομένην ὡς περὶ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Phaedr. 250 D: ὡς περὶ δὲ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἑρῶντι ἑαυτὸν ὄρῳν λέληθεν. Eutyphr. 2 C: ὡς περὶ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. cf. Schaefer ad Gregor. Corinth. p. 394. — Sequitur legitimo ordine comparatio in his: De rep. 330 C: περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν ὡς ἔργον ἑαυτῶν. Phaedon. 96 C: τελευτῶν οὕτως ἑμαντῶ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀρῆς εἶναι ὡς οὐδὲν χρῆμα.

§. 4. Enuntiationum relativarum mentione injecta restat ut jam in harum usu liberiore denotando paulisper immoremur. Pronomine enim relativo, quo inchoatur enuntiatum, non semper illud sequente verbum, ad quod erat applicandum, efficitur hyperbatum. Epin. 975 A: ἐροῦμεν δὴ αὐτ' εἰσι καὶ ὅτι πᾶς ἀνὴρ αὐτάς, σχεδὸν ὅσοις ἀγῶν πρόκειται τοῦ δοκεῖν ὡς ἀριστον ἀνδρα ξυμβῆναι γενόμενον ἂν, φεύγει. dicemus igitur quae sint et quemque virum, cuicumque fere certamen propositum est, ut quam optimus videatur evasisse, eas fugere. Cratyl. 434 A: εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φάρμακα ὅμοια ὄντα, ἐξ ὧν συντίθεται τὰ ζωογραφούμενα ἐκείνοις, ἃ μιμεῖται ἢ γραφικῇ. pro: εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φάρμακα, ἐξ ὧν σ. τ. ζ. ὅμοια ὄντα ἐκείνοις, ἃ μιμεῖται ἢ γραφικῇ. ibid. B: εἰ μὴ ὑπάρξει ἐκεῖνα πρῶτον ὁμοιότητά τινα ἔχοντα, ἐξ ὧν συντίθεται τὰ ὀνόματα ἐκείνοις, ὧν ἔστι τὰ ὀνόματα μιμήματα. Menex. §. 7. ἐξελέξατο δὲ τῶν ζώων καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. simili ratione excutiendus est locus: Theaet. 191 E: ὁ τοίνυν ἐπιστάμενος μὲν αὐτά, σκοπῶν δὲ τι ὧν ὄρα ἢ ἀκούει, ἀθροει, εἰ ἄρα τοιῶδες τρόπον ψευδῆ ἂν δοξάσειε. pro: ὁ τοίνυν ἐπιστάμενος μὲν αὐτὰ ἃ ὄρα ἢ ἀκούει, σκοπῶν δὲ τι αὐτῶν. Mutato verborum ordine mutata etiam est constructio nec sensus cum Schleiermacherso capiendus, quandoquidem αὐτὰ ad praecedentia integra sententia non potest referri. Theaet. 172 E: ἀλλ' ἀνάγκην ἔχον ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε καὶ ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκουμένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον, ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. Verba: ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν, quae statim post: παραναγιγνωσκουμένην inferri debebant, de glossemate viris doctis suspecta fuere. Hipp. Maj. 286 A: περὶ γε ἐπιτηδεύματων καλῶν καὶ ἔναρχος αὐτόθι εὐδοκίμησα διεξιῶν, ἃ χρὴ τὸν νέον ἐπιτηδεύειν.

CAP. X.

§. 1. Pronominum autem quum ea sit ratio et natura, ut substantivorum subeant vices neque nisi substantivo aut praemisso aut facile mente intellecto locum habere possint, cur pronomina ipsa non admodum magno praedita sint pondere facile assequaris. Quum enim substantivum, cujus munus sustinet pronomen, ipsum loquendo non repetatur, aliud quid in oratione vi ac gravitate emineat necesse est neque ad percipiendam sententiam magnopere refert, adsit pronomen necne. Unde factum est, ut pronomen quemadmodum primum et ultimum sententiae locum occupare nequeat, ita caeteris verbis necessitudine quadam inter se connectis immisceatur. — Hujus usus singula quaedam exempla attulisse sat erit. Inter nomen substantivum et adjectivum collocatur. Apol. Soer. 20D: *πᾶσαν ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν ἐροῦ.* ibid. C: *πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι οὕται γέγονασιν.* Legg. 854 B: *οὐκ ἀνθρώπινόν σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ.* Inter articulum et substantivum ponitur Phaedon. 103 A: *τοῖς πρόσθεν ἡμῶν λόγοις* — *ὡμολογεῖτο.* Inter genitivum et quod eum regit substantivum de rep. 374 D: *ἡ χρεῖα καπήλων ἡμῶν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει.* Inter substantivum inseritur et quae adjuncta est appositionem Menex. §. 8 fin. *ἀλλ' ἡ ἰσογονία ἡμῶς ἢ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν.* Inter substantivum et qua regitur praepositionem. Legg. 847 B: *μισθῶν δὲ αὐτοῖς περὶ καὶ τῶν ἀναιρέσεων τῶν ἔργων δικαζόντων.* de mercede et operum susceptionibus iudicantō ipsis.

§. 2. Illa autem Graecorum pronomina inter alias voces inter sese cohaerentes occultandi consuetudine efficitur, ut longo saepe intervallo pronomina ab eo verbo, cui erant copulanda, dirimantur atque ex una adeo periodi parte in alteram trajiciantur. Legg. 693 C: *καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ὑμῶς τοιαῦτα ἀν γένηται ῥήματα, μὴ διαταραχθέντα.* et alia multa si usurpentur vocabula, ne perturbent. Legg. 628 A: *διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπιλοιπὸν χρόνον νόμους αὐτοῖς θεῖς πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναίτο ὥστε εἶναι φίλους.* Sed reconcilians eos in posterum tempus legibus scribendis iudex prospicit, ut amici inter se sint. „post δύναίτο comma delevimus, quia verba πρὸς ἀλλήλους conjungi oportet cum φίλους εἶναι, qua verborum traiectione nihil frequentius“ Ast. Legg. 717 A: *σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῶν οὗτος, οὗ δεῖ στοχάζεσθαι, βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἢ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ τοῖς ἀν λεγόμενα ὀρθότατ' ἀν φέροιτο.* quod vero attinet ad sagittas et illius (scopi) appetitionem sagittarum ope. αὐτοῦ tantum referri potest ad ἔφεσις. Cujus liberioris hyperbati alterum apud Platonem exemplum legitur Epin. 989 C: *ταῦτα γὰρ οὔτε ῥάδια φέρεσθαι, γενόμενά τε καὶ τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντα, ἧς δεῖ, τοὺς πλείστους αὐτῶν καὶ χεῖρους κατέχειν ὀρθότατα δύναίτ' ἀν. αὐτῶν ad χεῖρους referri sensus jubet; per hyperbaton igitur copulam καὶ antecedit. — Plerisque tamen locis hujus traiectionis causa repeti potest ex lege, quam Cap. VII exposuimus. Legg. 950 A: *οὐδὲν διαφέρει φέρεσθαι δεχομένους τε αὐτοῖς ξένους καὶ. pro: δεχομένους τε ξένους φέρεσθαι αὐτοῖς.* Verba cum verbis pronomen cum nomine consociata sunt. De rep. 462 E: *ώρα ἀν εἶη, ἣν δ' ἐγώ, ἐπανιέναι ἡμῶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν.* ἡμῶν et πόλιν conjuncta sunt. Legg. 925 D: *μὴ δὴ λανθανέτω τὸ τῶν τοιοῦτων νόμων ἡμῶς βάρος.* accusativus pronominis nomine βάρος attractus est. Nec differt ratio in his Theaet. 167 D: *ὁ σοφὸς ἀντὶ ποιηρῶν ὄντων αὐτοῖς ἐκάστων χρηστὰ ἐποίησεν εἶναι καὶ δοκεῖν.* Phileb. 46 A: *τοῦτο γὰρ δὴ τὸ πάθος ἡμῶν, ὃ πρὸς θεῶν, τίποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι;* hanc enim affectionem per deos immortales quid dicamus in nobis*

esse? *ibid.* 50A: τὸν γὰρ φθόρον ὁμολογήσθαι λήπην τῆς ψυχῆς ἡμῶν πάλιν. *ibid.* 53B: ἀρκεῖ νοεῖν ἡμῶν. Nec minus frequens est, quae inter pronomina ipsa intercedit attractio. *Apol. Socr.* 32A: μεγάλα δ' ἐγωγε ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι. *ibid.* 21A: καὶ τούτων πέρι ὁ ἀδελφὸς ὑμῖν αὐτοῦ οὐτοσί μαρτυρήσει. *Phaedon.* 58E: ὥστ' ἐμοίγ' ἐκείνον παρίστασθαι μὴδ' εἰς "Αἰδοῦ ἰόντα ἀνευθείας μοίρας ἰέναι, ubi perperam ἐκείνον post παρίστασθαι trajecit Heindorfius. *Symp.* 194C: οὐ μὲντ' ἂν καλῶς ποιήην, ὦ Ἀγάθων, περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἄγροικον δοξάζων. *Charm.* 173C: ἐκ δὲ τούτων οὕτως ἐχόντων ἄλλο ἂν ἡμῖν τι συμβαίνοι ὑγίεσι τε τὰ σώματα εἶναι. Debebat esse ἄλλο ἂν τι ἡμῖν. Num aliud quid accidat quam ut. *Polit.* 259A: εἰ τῷ τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἰκανὸς ξυμβουλεύειν ἰδιωτεύων αὐτός scil. ἐστίν.

§. 3. Pronominis casum secundum et tertium, qui munere fungitur pronominis possessivi, aut ante aut post nomen substantivum poni in vulgus notum est. Exempla hæec sunt: *Legg.* 678B: πληθύνοντος δ' ἡμῶν τοῦ γένους. *Crit.* 53B: ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύουσί γέ σου οἱ ἐπιτήδειοι καὶ αὐτοὶ φεύγειν. *Alc. I,* 117B: ἢ καὶ πλανᾶται σου ἢ δόξα. *ibid.* 130A: οὐκ οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίοις τε καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἐκάστοτε. *Legg.* 655A: αὐτοῦ τοὺς νείεις. *Legg.* 689C: τοῖς προγόνοις ὑμῶν. *ibid.* 696A: τῇ πόλει ὑμῶν. *Soph.* 216E: τοῦ μέντοι ξένου ἡμῶν ἠδέως ἂν πυνθανοίμην. *Legg.* 721E: ἐν τῇ πόλει μοι. *ibid.* 610C: τοῖς ὠδοῖς ἡμῖν. *ibid.* 658E: τὸ ἦθος ἡμῖν τῶν νέων. *ibid.* 629A: καὶ μοι τῷ λόγῳ. *ibid.* 634A: ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν. *ibid.* 694A: ἡμῖν σκέψιν. Dativus quem dicunt ethicus his locis pro genitivo ponitur. cf. *Ast. ad Legg.* V, 1. *Heind. ad Theaet.* p. 287 et *Soph.* p. 272.

Trajectio pronominis inest in his: *Phaedon.* sub fin. ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσιν γένηται. pronomem conjungendum est cum σκέλεσιν. *Alc. II,* 150E: οὕτω καὶ σοῦ δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πρῶτον τὴν ἀχλὺν ἀφελόντα*). *Alc. I,* 132D: εἰ πρὸς τὰ δῶρα καὶ τὰς θυσίας ἀποβλέπουσιν ἡμῶν οἱ θεοί. pro: θυσίας ἡμῶν ἅπ. *Legg.* 793C: ἡμᾶς ὦ Κλεινία σοι δεῖ τὴν πόλιν καινὴν οὔσαν πάντῃ ξυνδεῖν. *Phileb.* 133E: ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῶν. verbum enim ἐρεσχελεῖν semper aut absolute aut cum acc. conjunctum legitur. *Phaedon.* 95B: μὴ μέγα λέγε, μὴ τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι. ἡμῶν cum sequenti nomine τὸν λόγον conjungendum est.

CAP. XI.

Praepositiones, quae apud Platonem modo ante modo post casum quem regunt occupant locum, fere hae sunt: *περὶ*, ἕνεκα (ἕνεκεν) *χωρὶς*, *χάριν*. *Phaedr.* 247C: *περὶ ἀληθείας*. *Phileb.* 99A: σοφίας *πέρι*. *Symp.* 185B: ἀρετῆς γε ἕνεκα. *Legg.* 697C: ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς. *Phaedon.* 66E: *χωρὶς τοῦ σώματος*. *ibid.* 76C: *Legg.* 949A: *διὰ δικῶν ὄρκων χωρὶς*. *ibid.* 955C: *δώρων χωρὶς*. *Polit.* 262A: *εἶδους χωρὶς*. *Phaedr.* 274E: *χάριν σὴν tua causa*. *Soph.* 242B: *σὴν χάριν*. *Tim.* 72B: *χάριν μαντικῆς*. *Legg.* 949B: *πιθανότητος χάριν*.

*) Legis hoc loco genitivum ὁρθοτονοῦμενον σοῦ pendentem a nomine ψυχῆς sequenti neque est loco meri possessivi, sed potius usurpatum pro dativo qui dicitur commodi et incommodi. In oppositione enim pronomem possessivum ipsum ponitur τῆς σῆς ut *Alc. I,* 119C: ἀγανακτῶ ὑπὲρ τε τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἐμοῦ ξρωτος. *ibid.* 124D: ὁ ἐπίτροπος ὁ ἐμός βελτίων ἐστὶ καὶ σοφώτερος ἢ Περικλῆς ὁ σός.

Mediis praepositiones inseruntur verbis: Legg. 858 A: ἐν τίσιν καὶ ποίου περὶ βίου φράσεις. Symp. 187 E: ψυχῆς τε περὶ καὶ σώματος. Gorg. 455 A: δικαίων τε περὶ καὶ ἀδίκων. Contra. Phaedr. 276 E: δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων περὶ. Lach. § 28 fin. οὐ γὰρ μελλόντων μόνον περὶ τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν. Phileb. 36 E: τὴν τῶν καλῶν καὶ δικαίων περὶ καὶ ἀγαθῶν καὶ τῶν τούτοις ἐναντίων ὄντως οὐσαν ἀληθῆ δόξαν. Aliter De rep. 451 A: καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ νομίμων περὶ. Protag. 345 C: κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα in vanam irritamque spem. De ἐς postposito Thiersch § 279, 9. Phaedr. 265 E: ὡσπερ δὲ σώματος ἐξ ἐνός διπλᾶ καὶ ὁμώνυμα πέρυεν. Crit. 48 C: οὐθενὶ ξὺν νῶ.

§. 2. Praepositiones fere semper a casu suo separantur particulis; μὴν, δέ, δὴ, γάρ οὖν sim. Phileb. 22 D: τούτου δὴ περὶ. Exempla singulis paginis leguntur. — Nec solum quas dixi particulis sed aliis etiam a nomine separantur vocibus ita ut saepe longiore intervallo sejunctae legantur. Parm. 159 B: χωρὶς μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, χωρὶς δὲ τᾶλλα τοῦ ἐν. Soph. 230 A: τὸν οἰόμενον σοφὸν εἶναι τούτων ὧν οἴοιτο περὶ δεινὸς εἶναι. i. e. περὶ τούτων ὧν. ibid. 249 D: ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ γινώσκεισθαι περὶ. Theaet. 169 A: ὧν δὴ σὺ περὶ. Phaedr. 259 E: ὧν ἂν ἐρεῖν περὶ μέλλῃ. Phileb. 32 E: τῶν μὴ τε διαφθειρομένων μὴ τε ἀνασφωζομένων ἐνωθήσωμεν περὶ. De rep. 564 A: ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλειστή τε καὶ ἀγρωιότη. ibid. 568 C: εἰς δὲ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας. Demosthen. adv. Leptin. § 4: καὶ ὅλως ἐν, οἶμαι, πολλοῖς. Legg. 859 C: ὧν δὲ ἔτι διασκοποῦμεν περὶ. Legg. 887 A: ὧν ἐφραζον δεῖν περὶ λέγειν. Soph. 230 B: διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηται τίς τι περὶ λέγειν λέγων μηδέν. Legg. 907 D: ἀσεβείας ὅδε ἔστω περὶ νόμος. ibid. 943 E: τῶν τε οὖν ἄλλων εὐλαβεῖσθαι περὶ πλημμελεῖν εἰς δίκην. De rep. 582 D: ἐμπειρίας μὲν ἄρα εἶπον ἕνεκα. Legg. 934 A: τοῦ δ' εἰς τὸν αὐτίς ἕνεκα χρόνον ἢ τὸ παράπαν μισῆσαι τὴν ἀδικίαν. Phileb. 22 C: τῶν δὲ δὴ δευτερευόντων ὄραν καὶ σκοπεῖν γρηὶ περὶ τι δράσομεν. Phileb. 54 B: πόττερα πλοίων ναυπηγίαν ἕνεκα φῆς γίγνεσθαι μᾶλλον ἢ πλοῖα ἕνεκα ναυπηγίας. ne vocabula sibi invicem opposita interjecta praepositione divellantur. notae sunt formulae: ἐπ' αὐτὸς αὐτῶ, ἐπ' ἄλλος ἄλλῳ. Legg. 676 C: ταύτης περὶ λάβωμεν εἰ δυνάμεθα τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. Duo genitivos alterum ex altero dependentes ex regula sequi debet praepositio περὶ. Gorg. 455 B: στρατηγῶν αἰρέσεως περὶ. Legg. 955 D: χρημάτων εἰσφορᾶς περὶ. ibid. 934 B: τῆς κολλάσεως ἐκάστων περὶ. Priori genitivo inseritur praepositio: Legg. 691 B: τούτου περὶ τοῦ πάθους τῆς γενέσεως. Semel praemittitur altero genitivo longo intervallo sequente: Legg. 834 D: θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἄξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας. construe: οὐκ ἄξια (i. e. ἄξιον) βιάζεσθαι θηλείας (mulieres) νόμοις καὶ ἐπιτάξεσιν περὶ τῆς τούτων κοινωνίας. Nec raro praepositio medium inter utrumque genitivum locum obtinet. Legg. 640 B: οὐ στρατοπέδον περὶ λέγομεν ἀρχόντος. Legg. 697 C: ἡ Περσῶν περὶ διάσκεψις τῆς πολιτείας. Legg. 859 D: ἱερῶν περὶ σιλήσεως. Legg. 949 C: δικῶν περὶ λήξεως. Legg. 903 A: τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν. ibid. 907 D: ἀσεβείας περὶ νόμων.

CAP. XII.

§. 1. Adverbia denique quum eo fungantur officio, ut aut verba aut adjectiva aut adverbia ipsa planius definiant eorumque vim gravitatemque augeant, his aut anteponuntur aut subjiciuntur.

Nec tamen facile subjiciuntur nisi vel propter oppositionis quae in sententiae verbis inest gravitatem vel quum ipsa auctoritate aliqua emineant. Phaedon. 89E: οὕτως ἂν ἠγήσατο, τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ ποιηροὺς σφόδρα ὀλίγους τε εἶναι ἐκατέρους. apprime bonos et deterrimos tantum paucos esse. Soph. 275C: κατὰ μικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διήροηται. Parm. 154B: γίγνεσθαι αὐτὸ πρῶτον ἐτι ἢ ὡς τὸ πρῶτον — οὐκ ἂν ἐτι δύναιτο; in adverbio ἐτι inest τόνωσις. sequitur mox eodem loco ἐτι νεώτερον. Gorg. 488E: οἱ γὰρ κρείττους βελτίους πολὺ κατὰ τὸν σὸν λόγον. propter oppositionem. Symp. 181C: ἐστι γὰρ καὶ τὸ τῆς θεοῦ νεώτερας τε οὕσης πολὺ ἢ τῆς ἐτέρας. Theaet. 198B: ἀκτιμητικός γὰρ ὂν τελῶς ἄλλο τι πάντας ἀριθμοὺς ἐπίσταται; ibid. 201A: δεινούς τινας οὕτω διδασκάλους εἶναι. Alc. II, 143D: ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ. Legg. 818B: εὐθρότατος ἐστι μακροῦ. Polit. 275C: ὁμοίους τε εἶναι μᾶλλον πολὺ τὰς φύσεις. ibid. 288A: ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ τε κτοικίης. Symp. 180A: ἔπειτα νεώτερος πολὺ. Theaet. 180A: ἄλλοι πολλοὶ πάνν. Phaedon. 64B: εὖ πάνν. μάλα utrumque locum occupat. Soph. 233D: εὖ μάλα contra Theaet. 156A: μάλα εὖ. ibid. 169B. De rep. 554B. οὕτως. Alc. I, 112C: οὕτω σφόδρα, postponitur ibid. σφόδρα οὕτω. Legg. 678A: ἐκείνων τῶν διακειμένων οὕτω. ibid. 684E: κακῶς οὕτως. ibid. 692D, 807A. De rep. 386C: καὶ δεῖσθαι μὴ λοιδορεῖν ἀπλῶς οὕτω τὰ ἐν Αἴδου. ibid. 609B: ὅτι τοῦ πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος οὐκ ἦν. cf. Stallb. ad. l. c. sic de rep. 585A. ibid. 354B. Protag. 329A: Nec aliter res comparata est cum adverbio ὡς ἀληθῶς. Postponitur, ut apud Ciceronem adverbium vere. pro Milone 30. proposita invidia, morte, poena qui nihilo segnius remp. defendit, is vir vere putandus est. Phaedon. 63A: ἀνδρὲς σοφοὶ ὡς ἀληθῶς. Symp. 219B: τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς. Phaedon. 80E: εἰς ἄδου ὡς ἀληθῶς, qui vere est ἄδης. Projicitur verbo in his: Apol. 41A: τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Phaedon. 98E: τὰς ὡς ἀληθῶς αἰτίας. ibid. 109E: ἢ ὡς ἀληθῶς γῆ. ibid. 64B. 83B.

§. 2. Nec miram potest videri ex iis quae supra commemoravimus, adverbia saepe cum emphasi quadam a suis vocibus se jungi modo verbo modo quod dicunt subjecto modo denique aliis vocibus insertis. Euthyd. 299A: ὁ, τι μαθὼν σοφούς νιεῖς οὕτως ἔφυσεν. Legg. 649E: πεπαι-
 δευμένων ἀνθρώπων σφόδρα. Symp. 198A: ὡς προπόντως τοῦ νεανίσκου εὐρηκότος. Hipp. Maj. 286A: ἐστι γὰρ μοι περὶ αὐτῶν παγκάλως λόγος συγκείμενος. Hipp. min. 368D: καταλογάδην πολλοὶ λόγοι καὶ παντοδαποὶ συγκείμενοι. Theaet. 154A: γελοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν. Charm. 173E: εὖ δοκεῖ μοι ἀφορίζεσθαι. Euthyphr. 9C: ἐάνπερ εὖ δοκῆς λέγειν. Phaedr. 272B: δοκεῖ οὕτως ἢ ἄλλως πως ἀποδεχτέον λεγομένης λόγων τέχνης itane an alio modo tradita dicendi ars probanda videtur. Legg. 654B: ἄδειν τε καὶ ὀρχεῖσθαι δυνατὸς ἂν εἴη καλῶς. Charm. 155A: τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Κριτία, πόρρωθεν τὸ καλὸν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας. Soph. 243A: ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἰρηκε, χαλεπὸν καὶ πλημμυλὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν. οὕτω μεγάλα ad infinitivum ἐπιτιμᾶν trahendum, quod improbat Heindorfius dicens οὕτω μεγάλα conjungendum esse cum κλεινοῖς, namque ad ἐπιτιμᾶν trahi collocationem vetare. At dubito an nemo solutae orationis scriptor unquam dixerit μεγάλα κλεινοῖς. Contra μεγάλα νοσεῖν legitur, De rep. 404A: ἅμα. Phileb. 48A: ὅταν ἅμα χαιροντες κλάωσιν. Phaedon. 61C: καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη. ibid. 102D: καὶ ἅμα μειδιάσας, ἔοικα, ἔφη. ibid. 103C: καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα εἶπεν. Protag. 335C: καὶ ἅμα ταῦτα ἐπιπὼν ἀνιστάμεν, Charmid. 162B: καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ἐπεγέλασε. ἄρτι νῦν par-

ticulae semper sejunctae leguntur. Polit. 291A: ὅς ἄρτι κατάδηλος νῦν ἡμῖν γέγονεν. *ibid.* B: καὶ μέντοι μοι νῦν, ὦ Σώκρατες, ἄρτι δοκῶ. Men. 85C: καὶ νῦν μὲν γε — — ἄρτι.

§. 3. Adverbia ante articulum trajecta leguntur Phaedon. 99E: ὡς ἀληθῶς τ' ἀγαθὸν καὶ θείον. Phileb. 45D: πολὺ τὸ διαφέρων ὀρῶ. Phaedon. 88A: πλεον ἔτι τῷ λέγοντι. Similis ratio obtinet in his. Protag. 301B: νῦν σεαυτῷ τ' ἐναντία. Epin. 989A: ἤντινα τοῦ γιννώσκειν ἐνδεεῖς ὄντες quam ignorantēs. Cratyl. 429D: ἢ οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν, τὸ μὴ τὰ ὄντα λέγειν, neque enim significat: non dicere quae sunt, sed dicere quae non sunt. Nec rara sunt exempla adverbiorum ante praepositionem trajectorum: De rep. 589E: πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ. Euthyd. 14B: πολὺ διὰ βραχυτέρων. de rep. 589E: πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ. Legg. 876B: ὅτι περὶ σμικρότατα in quam minutissimis. Polit. 294A: ὅτι μάλιστα διὰ βραχέων ταχὺ πάντ' ἐπελθόντες πάλιν ἤλθομεν. Apol. Socr. 40A: καὶ πάνν ἐπὶ σμικροῖς. Gorg. 449C: ὡς διὰ βραχυτάτων. pro: διὰ ὡς βραχυτάτων. Cratyl. 413C: πολὺ ἐν πλείονι ἀπορία. Euthyphr. 14B: πολὺ μοι διὰ βραχυτέρων. Euthyd. 305B: πάνν παρὰ πολλοῖς et mox πάνν ἐξ εἰκότος λόγον. Hipp. maj. 282E: ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνν. οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς cf. Heindorf. ad Cratyl. pag. 101. Schaefer ad Demost. App. T. II p. 377. Sic. Phaedon. 110A: πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων. ad quem locum affert Heindorfius Isocrat. Euag. pag. 201B: οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιῶς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μεζόνων. Xen. Anab. III, 1, 22: ὥστε ἐξεῖναι μοι δοκεῖ ἵνα ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν φρονήματι μεῖζονι ἢ τούτοις. Cyrop. VII, 1, 21 πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ. Simili ratione Legg. 671D: ἢ πολεμίοις μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων. ubi μὴ ad ἀθορύβων trahendum est.

§. 4. Saepe fit, ut adverbia majore in sententia praedita pondere aut sub finem enuntiationis subjiciantur: Theaet. 157A: ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτὸ ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι ὡς φασιν, οὐκ εἶναι παγίως. pro: ἐπεὶ οὐκ εἶναι ὡς φασιν παγίως νοῆσαι ἐπὶ ἐνὸς τὸ ποιοῦν εἶναι κ. τ. λ. Legg. 633E: νῦν οὖν πρότερα λέγωμεν τὸν τῶν λυπῶν ἥττω κακόν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον. μᾶλλον conjungendum est cum voce κακόν, qua traiectione apud Platonem nihil frequentius igitur eum, qui dolore frangitur an eum, qui voluptate superatur deteriore vocari oportet. Legg. 662B: ἐμοὶ γὰρ δὴ φαίνεται ταῦτα οὕτως ἀναγκαῖα, ὡς οὐδέ, ὦ φίλε Κλεινία, Κρήτη νῆσος neque, o care Clinia, Creta ita manifesta sit insula. Legg. 659B: οὐ γὰρ μαθητής, ἀλλὰ διδάσκαλος, ὡς γε τὸ δίκαιον, θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτής καθίζει. imo potius doctor spectaculorum sedet iudex. Legg. 735A: ὅθεν δὴ τοὺς τὰς ἀρχὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρξάντας δεῖ διακρίεσθαι τινα τρόπων ταύτη καὶ τοὺς σμικρὰ παιδεία βασανισθέντας ἐκάστοτε κατὰ λόγον. Sic etiam eos, qui potestate διακρίεσθαι ἐκάστοτε κατὰ λόγον. Legg. 625A: ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς αὐθαδῶς. adverbium conjungendum est cum προστάξας, quod illustratur verbis καθάπερ τύραννος nos. Protag. 243E: ἀλλὰ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν ἀνδρ' ἀγαθόν ἐστιν, ὦ Πιττακέ, ὡς ἀληθῶς. sententiae: Legg. 669B: κριτὴν δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν, ὅ τι ἐστι πρῶτον γινώσκειν, ἔπειτα ὡς ὀρθῶς,

ἐπειτ' ὡς εὖ τὸ τρίτον εἰργασται τῶν εἰκόνων ἢ τις οὖν ῥήμασί τε καὶ μέλεσι καὶ ὀρθμοῖς. —
 deinde ut recte, tertium ut bene quaelibet similitudo — effecta sit — pro ἐπειτα τὸ τρίτον (id quod
 tertium est ὡς εὖ). Verba ὡς εὖ per hyperbaton praerepta sunt. Similis trajectio etsi in diversa re:
 Parm. 424D: καὶ σμίξω' ἄττα ἐτι ἐπακοῦσαι τῶν γραμμάτων· οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερος
 ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος. pro: οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε καὶ πρότερος (insolita est verbi ἀλλὰ trajectio.
 Heind.) Soph. 219C: μάλιστα' ἂν πού διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κητικὴ λεχθεῖσα ἂν
 διαγράφειεν. propter hoc omnes has partes ars quaedam possessoriae potissimum nomine appellata
 velut adumbratione quadam complectatur: μάλιστα λεχθεῖσα. Phaedon, 83A: οὕτω παραλαβοῦσα ἡ
 φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν. Legg. 923B: τὸ ἐνὸς ἐκάστου κατατιθεῖς ἐν μοίραις
 ἐλάττωσι δικαίως. Unius cuiusque rem jure minoris faciens. Mox sequitur ibid: ἐπιμελεῖσθαι καὶ
 τούτων, ὅπως ἂν μετᾶσχῃ τῆς αὐτῆς ἀποικίας ἐμμελῶς. his quoque rite prospiciunto ut in co-
 loniae partem veniant.

§. 5. In his quae attulimus exemplis adverbium cum emphasi quadam aut prorepta leguntur
 aut sub finem orationis subjuncta, quae eadem causa obtinet in negationibus. Legg. 942A: μὴ στρα-
 τηγῶν ἀφέντων. Phaedon, 77E: μᾶλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, ubi praecedit: ὡς δεδιότων.
 propter oppositionem trajecta est negatio. Legg. 882B: μὴ τῶν ἀρχόντων κελούντων unde sexcen-
 ties attico more οὐδ' ἐξ ἐνός. Sic. Legg. 925E: μὴ τινα ἐθέλων πειθεσθαι. De rep. 338B: ὅτι δὲ
 οὐ με φῆς χάριν ἐκτίνειν, ψεύδει. ibid. 591D: καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος
 ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρίσμου ἄπειρον αὐξήσει. Negatio non est connectenda cum participio
 sed trahenda potius ad vocem ἄπειρον: οὐκ ἄπειρον αὐξήσει. Parm. 132D: τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ
 εἶναι ὅμοιον. Legg. 829D: τὰ τῶν τοιούτων ἀδέσθων ποιήματα, ἐὰν μὴ καὶ μουσικὰ πεφύκη.
 pro: ἐὰν καὶ μὴ μουσικὰ πεφύκη. etiamsi. Protag. 345E: τοῦνεκα οὐποτε ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
 δυνατὸν διζήμενος. Legg. 671D: ὧν δὲ χωρὶς μέθῃ διαμάχεσθαι δεινότερον ἢ πολέμοιοις μὴ μετὰ
 ἀρχόντων ἀθροῦβων. pro: μετὰ ἀρχόντων μὴ ἀθροῦβων, quam sine ducibus sobriis Ficin. Ut
 Xenoph. Mem. III, 9, 6 μὴ ἂ οἶδε δοξάζων. pro ἂ μὴ οἶδε. Plat. Gorg. 457A: οἱ μὴ χρώμενοι,
 οἶμαι, ὀρθῶς. statim subjungitur: τὸν οὖν οὐκ ὀρθῶς χρώμενον. ibid. 461B: ἐὰν μὴ ἔλθῃ ταῦτα
 εἰδῶς. pro: ἐὰν ταῦτα μὴ εἰδῶς ἔλθῃ. Crit. 478: πειθόμενοι μὴ τῇ τῶν ἐπαίωντων δόξῃ. pro:
 πειθόμενοι τῇ τῶν μὴ ἐπαίωντων δόξῃ. Phileb. 16D: μέχρι περ' ἂν τὸ κατ' ἀρχὰς ἐν μὴ ὅτι ἐν
 καὶ πολλὰ καὶ ἄπειρά ἐστι μόνον ἴδη τις. (Aliud exemplum negantis particulae tanto intervallo a
 μόνον divulso non legi. Stallb.) Polit. 289B: παραλείπομεν δὲ εἴ τι μὴ μέγα ἐλέηθεν εἰς τι τούτων
 δυνατὸν ἀρμόττειν, οἷον ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα. praetermittimus vero, si quid nos fugit, quod
 in magnum aliquod illorum generum non potest apte referri.

Crit. 47D